

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. С., 15.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

Членове: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева като разгледа докладваното от Трифон Ив. Минчев Въззивно търговско дело № 20265501000068 по описа за 2026 година

Обжалвано е решение № 808/15.08.2025г., постановено по гр.д. № 3629/2024г. по описа на Районен съд – С., **в частта** с която е признато за установено по отношение на И. С. Т., че дължи на „И.Ф.“ ЕООД, сумата от 200 лв., представляваща дължима главница по Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда на 22.10.2015г. до окончателното заплащане на сумата, за която ищецът се е снабдил със Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 3412/ 22.10.2015 г. по ч. гр. дело № 5390/2015г. по описа на Районен съд – С..

Въззивникът И. С. Т. излага доводи за незаконосъобразност на решението. Направено е искане да се отмени решението като неправилно и се постанови друго, с което да се прогласи нищожността на договора за предоставяне на кредит от разстояние, както и определената в него неустойка в размер на 100 лв.

В законния срок е постъпил писмен отговор от страна на въззиваемия „И.Ф.“ ЕООД. Изложени са доводи за недопустимост на въззивната жалба и подробни съображения във връзка с това становище. Също така, е изразено

становище за неоснователност на жалбата. Изложени са подробни съображения. Направено е искане да се остави без разглеждане жалбата като недопустима или ако се разгледа по същество да се приеме, че същата е неоснователна.

Постъпила е частна въззивна жалба на основание чл.248 ГПК от страна на въззивника И. С. Т. против определение № 3084 от 24.10.2025г. постановено по първоинстанционното дело. Изложени са съображения за неправилност на обжалваното определение. Направено е искане да се отмени определението, като незаконосъобразно и да се уважи изцяло частната въззивна жалба.

В законния срок е постъпил отговор по частната въззивна жалба от страна на „И.Ф.“ ЕООД. Изложени са доводи за недопустимост на същата, като е взето становище, че същата е депозирана след преклузивния срок по чл.248 от ГПК, поради което следва да се остави без разглеждане и да се върне на частния жалбоподател. По същество е взето становище, че същата е неоснователна и са изложени съображения в тази връзка. Прави се искане да се потвърди обжалваното определение. Претендират се разноските по делото.

Окръжен съд – гр. С., в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр.чл.415, ал.1 ГПК.

Ищецът „И.Ф.“ ЕООД моли съдът да признае за установено по отношение на И. С. Т. съществуване на вземането за 200 лв. главница, 125,98 лева договорна лихва за периода от 01.11.2013 г. до 30.04.2014 г., 100 лв. неустойка по Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г., за което е издадена заповед № 3412/22.10.2015 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 5390/2015 г. по описа на Районен съд – С.. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът И. С. Т. представя писмен отговор, в който оспорва претенцията за дължимата главница като недоказана по основание, размер. Прави възражение за давност. Твърди, че договорът е нищожен поради протИ.речие със ЗПК, като счита клаузите за претендитаните договорната лихва и неустойка също за нищожни. Претендира направените

разноски.

От представените доказателства се установява, че ч. гр. д. № 5390/2015г. по описа на Районен съд- С. е унищожено, като от съхранените документи се установява, че съдът е издал в полза на „И.Ф.” ЕООД срещу длъжника И. С. Т. заповед № 3412/22.10.2015 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата от 200лв. – главница по Договор за кредит №45857 от 01.11.2013г., за сумата от 125,98лв. такса за използване на кредита и за сумата от 100лв. неустойка по договора, ведно със законната лихва върху главницата от 22.10.2015г. до изплащане на вземането, както и сумата от 125лв. разноски по делото. Длъжникът е редовно уведомен при условията на чл. 47, ал. 5 и ал. 6, предл. 1 ГПК по отношение на горепосочената заповед за изпълнение, Районен съд – С., е разпоредил издаване на изпълнителен лист за посочените в заповедта суми. Изпълнителният лист е получен от представител на дружеството на 31.03.2016г. Въз основа на изпълнителния лист е образувано ИД № 736/2018г. по описа на ЧСИ М.Д., с рег. № 865 при КЧСИ и район на действие Окръжен съд – С..

Длъжникът Т. е узнал за заведеното против него изпълнително производство и е упълномощил адв. М., на когото била връчена покана за доброволно изпълнение – на дата 29.05.2024г. След узнаване за издадената заповед за изпълнение, длъжникът Т., е подал възражение по чл. 423 ГПК, въз основа на което е образувано в.гр.д. № 389/2024г., по описа на Окръжен съд – С.. С определение № 687/11.07.2024г., съдът е приел възражението на длъжника, върнал е на Районен съд – С. ч.гр.д. № 5390/2015г. за даване на указания по чл. 415 ГПК и е спрял изпълнението по ИД № 736/2018г., по описа на ЧСИ М.Д.. С Разпореждане от 22.07.2024г., постановено по ч.гр.д. № 5390/2015г., Районен съд – С., е дал указания на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си по издадената заповед за изпълнение в едномесечен срок от уведомяването, обстоятелство обуславящо правния интерес от предявяване на иска.

От представения по делото Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г. се установява, че между страните е налице валидно сключено облигационно правоотношение по договор за кредит, съгласно който ищцовото дружество е предоставило на ответника И. С. Т., в качеството му на кредитополучател, паричен кредит в размер на 200лв.

Съгласно чл. 2 от договора, ответникът е следвало да изплати предоставения кредит в срок до 30.04.2014г. В чл. 3 от договора страните са договорили таксите за опериране с отпуснатите парични средства, а именно: дневна такса за използване на кредита в размер 0,6% на ден, начислен върху главницата на кредита, или общата дължима сума за плащане от кредитополучателя, съгласно чл. 4, ал. 1 от договора, възлизаща в размер от 325,98лв. В чл. 20 от договора е уговорена и неустойка за забава, която възлиза на сумата от 50лв. върху всяка незаплатена вноска, която в настоящия случай е в размер на 100лв. /начислена за две вноски/. Сключването на договора е извършено въз основа на информация, достъпна на уеб адрес: www.minizaem.bg, на който са публикувани и общите условия за предоставяне на кредит от разстояние.

Сключването на процесния договор, категорично се установява и от заключението на съдебно-техническа експертиза, в което е посочено, че процедурата по кандидатстване за Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г. Ответникът И. С. Т. има регистриран профил в системата на дружеството-кредитор, съответно е предоставил личните си данни в хода на тази процедура /видно от информация на хартиен носител – снимки на начален екран/. Процесният Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г., сключен между „И.Ф.“ ЕООД и И. С. Т. е активен, тъй като не е изплатен. Вещото лице сочи също, че с потвърждаването на договора, клиентът потвърждава и общите условия – двете потвърждения са свързани.

За изясняване на обстоятелствата по делото е назначена и съдебно-икономическа експертиза, от чието заключение се установява, че И. С. Т. е титуляр на банковата сметка в „П.“ АД, а именно: **.

Видно от Писмо изх. № 231-446/1 от 08.05.2025 г. на „П.“ АД, по посочената сметка на 01.11.2013г. е постъпил превод в размер на 200лв., с наредител „И.Ф.“ ЕООД, с основание: Договор за заем № 45857 /това обстоятелство е видно и от представено по делото платежно нареждане за вътрешнобанков превод от 01.11.2013г./.

Процесният договор за кредит е сключен при условията на ЗПФУР, като е определено цялата сума да се преведе в деня на сключването на договора. Кредитополучателят се е задължил да изплати кредита в срок до 30.04.2014г., като срокът на договора може да бъде променян с анекс. В чл. 3 е договорена

такса за опериране с отпуснатите парични средства, която се начислява за всеки период на кредита и е в размер на 0,6% на ден от оставащата за плащане главница, изчислена и посочена в договора в размер на 125,98 лв. или общо сума за плащане 325,98 лв., разпределена на 6 бр. вноски с посочен в табличен вид погасителен план към заключението.

Видно от процесния договор и ОУ към договорите за предоставяне на кредит от „И.Ф.“ ЕООД от 11.12.2012г. няма понятие базов лихвен процент. Вещото лице излага, че от дружеството – кредитор са предоставени данни за погасителния план, които съответстват на тези по договора. При преизчисляването на договорената такса за опериране с отпуснатите парични средства е видно, че същата е начислявана върху оставащата за плащане главница при 0,6% на ден x 30 дни или при 18% месечно: 200,00лв. x 30 дни x 0,6% = 36лв.; 166,67лв. x 30 дни x 0,6% = 30лв.; 133, 34 лв. x 30 дни x 0,6% = 24лв.; 100,01лв. x 30 дни x 0,6% = 18лв.; 66,68лв. x 30 дни x 0,6% = 12лв. и 33,35лв. x 30 дни x 0,6% = 6лв.

По отношение отговора на въпрос № 2 вещото лице сочи в съдебно заседание, че в процесния договор не е визирано понятието „договорна лихва“. Има „такса опериране“ и е направила преизчисление съгласно посочената такса в договора.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Според чл. 18, ал. 2 от ЗПФУР за доказване на електронни изявления, отправени съгласно този закон, се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП). В случая ищецът твърди, че комуникацията между страните е осъществена чрез електронната му страница, на която ответникът е подал искане за получаване на кредит, предоставена му е била необходимата информация и същият се е съгласил да получи заем. За този тип кредити, освен изискванията по ЗПФУР се прилагат и общите изисквания на ЗПК, според чл. 10 от който договорът трябва да е сключен в писмена форма на хартиен или друг носител, който в случая представлява електронен документ, като е спазено изискването за съхраняването му на траен носител. Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено, като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен

документ. Според съдебната практика, обективирана в Решение № 70/19.02.2014 г. на ВКС по гр. дело № 868/2012 г., IV г. о., електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП - за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство.

В настоящия случай, от съдържанието на договора за кредит се установяват личните данни и идентификация на ответника, поради което съдът приема, че именно И. С. Т. е съобщил тези данни на кредитора. Безспорно установено е от заключението на съдебно – икономическата експертиза, че заемната сума е преведена по сметка на ответника и е усвоена от него, при което следва да се приеме, че е била налице воля за сключването на договора и от двете страни по него и в този смисъл изложените възражения във въззивната жалба са неоснователни.

Действително решението в частта, с която са отхвърлени предявените от „И.Ф.“ ЕООД против И. С. Т., искиве за признаване за установено по отношение на И. С. Т., че дължи на „И.Ф.“ ЕООД по сключения Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние № 45857/01.11.2013г., за сумата от 125.98лв. договорна лихва за периода 01.11.2013г. до 30.04.2014г. върху главница в размер на 200лева и сумата от 100лева, представляващ неустойка, като неоснователни е необжалвано и влязло в законна сила. Поради това предмет на въззивно обжалване е единствено основателността на претендираната главница в размер на 200 лв.

По делото не е спорно, че сключеният между „И.Ф.“ ЕООД и И. С. Т. договор има характеристиките на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗПК, спрямо който са приложими особените изисквания за действителност на ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съдът следи служебно за спазване на императивните изисквания на ЗПК и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и следва да съдържа годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към

момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

В процесния договор, изобщо не е посочен ГПР, поради което последица от неспазване изискването на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#) е, че същият се явява недействителен – [чл. 22 ЗПК](#). В задължителното [Решение от 21.03.2024 г. по дело № С-714/2022](#) г. на Съда на Европейския съюз е прието, че когато в договор за потребителски кредит не е посочен годишен процент на разходите, включващ всички предвидени в член 3, буква ж) от тази директива разходи, посочените разпоредби допускат този договор да се счита за освободен от лихви и разноси, така че обявяването на неговата нищожност да води единствено до връщане от страна на съответния потребител на предоставената в заем главница.

Ето защо въззивният съд намира, че е нарушена императивната разпоредба на [чл. 11, ал. 1, т. 10](#) от ЗПК, което води до недействителност на договора. Съгласно разпоредбата на [чл. 23](#) от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит бъде обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. По делото е установено, че „И.Ф.“ ЕООД е предоставил на И. С. Т. сумата от 200 лв., за която сума последният не е представил доказателства да е върнал на ищеца. Поради това предявеният установителен иск за дължимост на сумата от 200 лв. е основателен.

За пълнота на изложеното и с оглед направеното искане във въззивната жалба, съдът следва да посочи: Съгласно задължителната практика на ВКС, изразена в т. 18 от [ТР № 1 от 04.01.2001 г.](#) на ВКС по т. гр. д. № 1/2000 г., ОСГК със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. Решението влиза в сила между страните по делото, по отношение на спорното материално право, по което съдът се е произнесъл, и на предявеното основание /[чл. 298, ал. 1 ГПК](#), преди [чл. 221, ал. 1 отм. ГПК](#)/. Обективните предели на силата на пресъдено нещо са очертани чрез основаниято и петитума на иска, като петитумът определя вида и размера на търсената защита. С решението съдът подвежда фактите под правната норма и ги обявява в диспозитива като правни последици, които се ползват със сила на

пресъдено нещо. Поради това диспозитивът на решението представлява източник на силата на пресъдено нещо. Съгласно разпоредбите на [чл. 298, ал. 4 ГПК](#) със сила на пресъдено нещо се ползват още и разрешените искания и възражения за право на задържане и прихващане. Мотивите на решението не се ползват със сила на пресъдено нещо - в тях се съдържат редица констатации относно доказателствените и правнорелевантните факти, които обосновават изводите на съда, но не са обхванати от спорния предмет, разрешен с диспозитива на решението/ в този смисъл [определение № 60243 от 20.07.2021 г.](#) по гр. д. № 631/2021 г. на ВКС, IV г. о./.

В настоящия случай предмет на настоящото производство е установяване по отношение на И. С. Т., дължимостта на вземанията на „И.Ф.“ ЕООД, предмет на издадената заповед за изпълнение № 3412/22.10.2015 г. по ч. гр. д. № 5390/2015г. по описа на Районен съд- С.. Обстоятелството, че в мотивите на решението, съдът може да изложи мотиви относно действителността на Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 45857/01.11.2013г., няма да доведе, като последица пораждаме на сила на пресъдено нещо в отношенията между страните досежно този факт.

Въззивният съд намира, че процесната главница не е погасена по давност, по следните съображения:

Наличието на разпоредбата на чл. 423, ал. 4 от ГПК и процедурата по чл. 415 ГПК е свързана с последицата на чл. 422, ал. 1 ГПК. Съобразно цитираната норма, искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4. Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, в което се сочи, че новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността, но тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, като съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срока по чл. 415, ал. 1 ГПК. В настоящия случай установителния иск е такъв по смисъла на чл. 415, ал. 1, т. 1 и давността се счита прекъсната с депозирането на заявлението по чл. 410 ГПК, естествено продължение на което е и предявения установителен иск. В настоящия случай, падежа на задължението е 30.04.2014 г., а

заявлението е подадено на 22.10.2015 г., поради което не изтекъл петгодишния давностен срок.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че решението в обжалваната част е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото И. С. Т. следва да заплати на „И.Ф.“ ЕООД направените във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. /102,26 евро/, съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Съгласно [чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България \(ЗВЕРБ\)](#), [решение \(ЕС\) 2025/1407](#) на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и [Регламент \(ЕС\) 2025/1409](#) на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на [Регламент \(ЕО\) № 2866/98](#) по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е евро, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, горепосочените сума следва да се превалутират по правилата на [чл. 12-13 от ЗВЕРБ](#), тъй като решението е постановено след 01.01.2026г.

П о частна въззивна жалба на въззивника И. С. Т. против определение № 3084/24.10.2025 г. постановено по гр.д. № 3629/2024 г. по описа на Районен съд – С..

Въззивникът моли да се измени решението в частта за разноските като се приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК и на ищеца „И.Ф.“ ЕООД да не се присъждат разноски.

В горепосочената разпоредба са посочени предпоставките за недължимост на разноските по делото от ответника, когато искът е уважен и те са две: ищецът да е признал иска и да не е дал повод за предявяването му, като предпоставките са кумулативни. В настоящия случай, ответникът не е направил признание на иск, поради което не може да намери приложение разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК.

По отношение на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 1 200 лв. В контекста на решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, съдът намира, че делото не се отличава нито с фактическата, нито с правна сложност, налице е нисък материален интерес, по делото са проведени две съдебни заседания, на едно от които адв. М. не се явил. Поради това

въззивният съд намира, че определеното от първоинстанционния съд адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. е в съответствие с решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 808/15.08.2025г., постановено по гр.д. № 3629/2024г. по описа на Районен съд – С. **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА И. С. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ** да заплати на „И.Ф.“ ЕООД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С.** направените във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение **в размер на 102,26 евро /200 лв./.**

ПОТВЪРЖДАВА определение № 3054/24.10.2025 г. постановено по гр.д. № 3629/2024г. по описа на Районен съд – С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____